

MÜREKKEP

Kültür – Sanat - Edebiyat

Yıl: 2016 - 2017
Sayı: 5

Enver YAŞAR
KARANLIK

Şule Deniz AYAN
SEVGİLİ BÜYÜKLERİM

20/11/2016

Ben bu yıl TEOG sınavına hazırlanan bir 8. sınıf öğrencisiyim. İyi bir liseye gidebilmek için bu yarışta yer almamız gerekiyor. Liselerin de bizlerden iyi olanları seçebilmesi için bu durumun var olması gerekiyor.

İlk başta başabileceğime olan inancım ile başladım bu yıla. Ancak konular ilerledikçe moralim bozulmaya başladı. Hiç de az değildi bilmemiz gerekenler. Hele Türkçe... Ben en rahat olacağım ders olduğunu düşünürken konuların fazlalığı kendime olan güvenimi azalttı. Okuldaki 1. yazılılarımızın ardından sıra TEOG sınavında idi. Öğretmenlerimiz her ne kadar bunu da bir yazılıya giriyormuş gibi düşünün dese de bu kabul etmek kolay değildi. Ne kadar kendimi sakinleştirmeye çalışsam da galiba bedenim buna izin vermiyordu. Uykularım ve iştahım azalıyordu. Nedeni ise galiba strestir. İşin kötüsü arkadaşlarım da bu durumdaydı. Yani hepimiz dert küpüne dönmüştük.

Ailem, öğretmenlerim her ne kadar sınavın önemli olmadığını, sakin olmamın bana fayda sağlayacağını söyleseler de iş işten geçmişti. Çünkü sene başında sürekli bu sınav çok önemli hayatınızın bir dönüm noktası diyorlardı. Şimdi hangi dediklerine inanmalıydım?

Sevgili büyüklerim, sınavın hayatımızda sürekli var olacağını kabul ettim. Ama sizce de yaşımız bunun için biraz küçük değil mi? Saklambacı, yakantopu unuttuk; denemelerde boğulduk. Bunu yaşamak için henüz erken değil mi? Lütfen siz de bu stresin bizim yaşımıza ağır olabileceğini kabul edin ve bize sınavdan çok, bize önem verdiğinizi hissettirin.

Sevgilerimle, Şule Deniz AYAN

Gizem AKAR
ÇİZGİ FİLMLER

Ailemde küçük çocuklar olduğu için çizgi filmleri sıkça izlemek zorunda kalıyorum, izliyorum. Büyüklerimin de çizgi filmleri övdüğünü görünce daha bir dikkat kesiliyorum.

Çizgi filmlerin birçoğu aile ilişkileri ve arkadaşlıklardan bahsediyor. Bu filmlerdeki karakterler Türkçenin kullanımına da oldukça özen gösteriyor. Filmleri izleyen çocuklar oradan kelimeler öğreniyor. Bunları kullandıkça da büyüklerinden övgü alıyorlar. Aaaa nasıl da öğrenmiş maşallah, demeler başlıyor hemen.

Çocuklar, hatta neredeyse bebekler çizgi filmlerden bir şeyler öğrenebiliyorsa bunu aileler de yapamaz mı sizce? Çünkü bu filmlere alışan çocuklar ileriki yaşlarda internet ya da cep telefonu bağımlısı olabilir. Sonra maşallah diyen aileler tüh, tüh demeye başlar. Sonuçta çizgi filmlerde gösterilen şeyler bir çocuğun ailesinde rahatlıkla görebileceği şeyler. Bu nedenle aile çocuğunu televizyon başına bırakmaktansa, onunla kendisi ilgilenirse ilerde pişmanlık yaşama ihtimali bence daha az olur.

Fatma TÜRK
SALİH AMCA

Biz komşuluk ilişkilerinin güçlü olduğu bir mahallede yaşıyoruz. Hani bazen kitaplarda okuruz da ah ah! Kalmadı o komşuluklar deriz ya, işte bizimki o zavallı mahallelerden değil.

Dar sokakları var bizim mahallemizin, pek araba da geçmez. Rahatça oynayabiliyoruz yani. Annelerimiz de bahçede oturup sohbet ediyorlar. Bir gün bi komşu görünmese onu merak edip hemen halini hatrını sormaya gidiyorlar. Nur abla, Semra teyze, Neşe teyze... Hepsi ailemizin üyesi gibi kıymetli bizim için. Bir de Salih Amca var. Bizim şirin mahallemizin amcası. Kimi kimsesi yok.. Büyük, iki katlı, bahçeli bir evde yaşıyor. Eşini yıllar önce kaybetmiş. Beraber yaşadıkları evi, anılarını bırakıp gidememiş.

Salih amca sessiz sakin bir adamdır. Çocukları da çok sever. Tabii biz de onu. Marketten gelirken gördüğümüzde, dolmuşa binerken, evini temizlerken, ne zaman görsek hemen yanına koşarız. Eğer alışverişten geliyorsa mutlaka çantasında bizler için çikolatalar, şekerler olur. Saçımızı okşar, biz yedikçe sanki o keyiflenir. Annelerimiz yaptıkları yemeklerden mutlaka ona da gönderirler. Kısacası tüm mahalle sahiplenmiştir onu. O da bizleri ailesi görür. Yazın bahçesindeki meyve ağaçlarındaki meyveleri çocuklarla toplar. Sepetlerini çıkarır bahçeye hepimizi çağırır. Güle oynaya geçer o gün. O da biz de çok mutlu oluruz. Bir sonraki hasadı dört gözle bekleriz. Yalnız bu aralar dört gözle beklediğimiz bir şey daha var... Salih amca hastanede, epey zamandır tedavi görüyor. Mahalleli kendi arasında bir düzen yaptı. Herkes bir gün yanına gidiyor, ihtiyaçlarını karşılıyor. Bizleri hastanede istemediği için biz gidemiyoruz. Bahçede meyve toplayacağız onlarla, buralara gelmesinler diyormuş. Biz de onun sağlığına kavuşmasını aramıza dönmesini bekliyoruz.

Sizler de bizim gibi küçük mahallerde yaşıyorsanız, büyük bir aileye dönüşme şansınız daha çok demektir. Kim bilir belki sizin mahallenizde de bir Salih Amca vardır.

Rabia BOSTAN **ÇİLEK**

Biz bahçeli bir evde oturuyoruz. Annem özellikle bahar gelince çeşit çeşit tohumlar ekiyor bahçemize. Yeşillikler, sebzeler hep bu minicik tohumlardan oluşuyor. Tabi annemin onlara gösterdiği özeni de ihmal etmemek gerek.

Annemin bahçede huzurla toprakla uğraştığı günlerin birinde yanına gittim:

-Anne ne kadar da mutlu oluyorsun bahçeye girince!

-Olmaz mıyım kızım. Bak minicik tohumlar verdim diye bana ne güzellikler verdi. Sevilmez mi bu bereket?

-Peki anne ben de senle beraber bahçeyle ilgilenmek istiyorum, olmaz mı?

-Olur tabi kızım, çok da güzel olur. Ama sırf senin emeğinin karşılığı olsun ki sen de toprağın ne kıymetli bir şey olduğunu anla.

Annemin ne demek istediğini anlamamıştım. Ben bahçede düşünürken o bahçenin arkasına gitti ve oradan kocaman saksı benzeri bir şey getirdi. Al bu da senin bahçen , dedi. Yine anlamamıştım. Dalgın dalgın beklerken annem seslendi:

-hadi bekleme toprakla doldur içini.

Ben bir şey demeden toprağı özenle saksıya koymaya başladım. Sonra annem yine elinde bir şeyle yanıma sokuldu. Küçük bir bez parçasıydı. İçini açtı ve bana uzattı.

-Bunlar ne anne?

-Çilek tohumu kızım, hadi saksıya koyup sulayalım. Senin yetiştirdiğin çilekler olsun bunlar.

Heyecanlamıştım. Bahçeyle uğraşmak istiyordum ama bu tamamen benim sorumluluğumda bir iş olacaktı. Annemin dediği tüm her şeyi yaptım. Gece yattığımda düşündüğüm tek şey çileklerimdi. Acaba meyve verecek miydi? Başarabilecek miydim? Ya kurur giderse diye düşünerek uykuya dalmışım. Sabah ilk işim saksıya bakmak oldu ama hiçbir hareketlilik yoktu. Annem güldü bu halimi görünce. Sabır kızım, sabır, dedi. Sabah saksının yanına koşmalarım on gün kadar sürdü. Artık umudum kayboluyordu ki bir sabah o güzelliği gördüm:

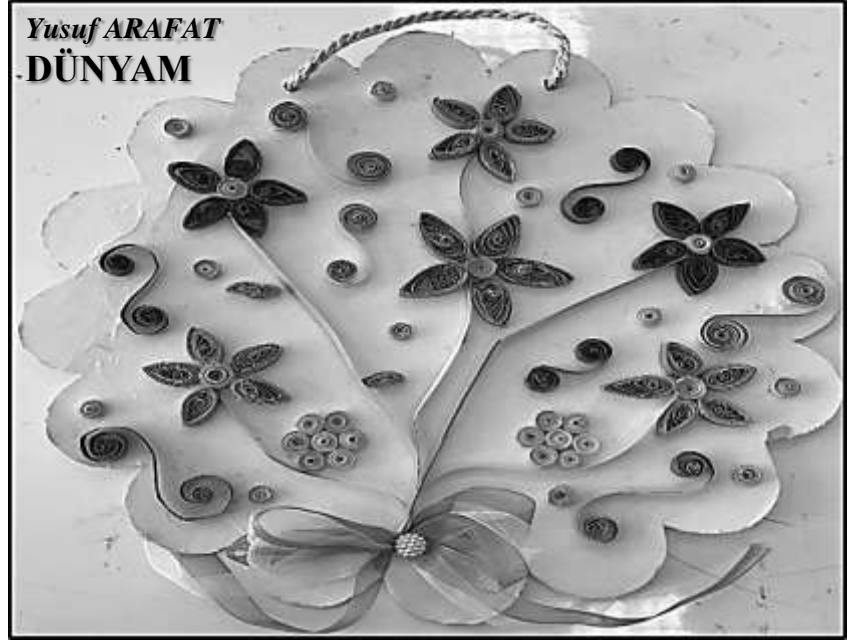
Büşra TAŞINEN **AYNA**

**Aynalar biz cam keşiği,
Orda tüm hayatın izi.
Ah bir de çıksaydı sesi,
En dürüst dost olmaz mıydı?**

**Her güzel yüz ona yansır,
İnsan onu sırlı sanır.
Gösterir tüm detayları,
Asla konuşmaz yalanı.**

**Ayna, ayna söyle bana!
Bizi sen hiç sevmez misin?
Hasta olduğumuz zaman,
Bunu sen gizlemez misin?**

Yusuf ARAFAT **DÜNYAM**

-Anne, anne! Koş çileğimin dalları çıkmış.

-Başardın kızım, bak sabırla bekleyince oldu işte.

-Ama anne daha hiç çilek yok.

-O da olacak kızım çok az kaldı.

Annem haklı çıkmıştı. Bir hafta sonra da minicik yeşil yeşil çileklerim olmuştu. Kızarması için yine bekledim. Her sabah ilk işim onların yanına gitmekti. Ne kadar kızarmışlar, büyümüşler mi izleyip duruyordum onları. Bu halim annemin çok hoşuna gidiyordu.

Tam 12 çileğim vardı saksıda. Ailenin her bireyine iki tane. Belki çok az diyecekseniz ama o kadar bekledim ki ben bu güzellik için bir çileğe bile razıyım.

Okuldan döndüğüm bir gün annem kızım artık vaktidir, hasat zamanı dedi. Bir yandan heyecanlanıyor. Bir yandan da sanki hiç dallarından kopmalarını istemiyorum. Yenilerini de yetiştirebileceğimi düşünerek topladım çileklerimi. Gururla ikrar ettim aileme. Emek verip bir ürün almanın tadını o gün anladım. Ve o gün bugündür hiç bahçeden kopmadım. Annemle birlikte toprakla ilgilenmek en güzel uğraşım artık.

Hasan ŞAHİN **BEYPAZARI**

Sınıfça çevre konulu bir yarışmaya katılmıştık. Hepimizin gayretleri sonucunda başarılı olduk ve Beypazarı gezisi kazandık. Keyfimize diyecek yoktu. Gezimiz hafta sonu olacaktı ve ben onu güne ipe çekiyordum.

Nihayet beklediğimiz gün gelmişti. Okula geldik, arkadaşlarımız ve öğretmenimizle buluşup otobüsümüze bindik. Yol beklediğimden uzun sürdü. Yaklaşık iki saatlik bir zaman aldı. Beypazarı'na girmeden büyük bir çeşmede durduk. Ora dinlenip su içtik. Sonra Beypazarı'na girdik. Çok farklı, çok güzeldi. Evleri beni çok etkilemişti. Eski devirleri andırıyor, huzur veriyordu. Bir tanesinin içine girip gezdik.müzeye dönüştürülmüştü. Tablolar, eski eşyalar o kadar güzeldi ki bizi farklı dünyalara götürdü sanki. Bu güzel müzeden ayrılıp dışarı çıktık. Etrafı gezindik. Ben çok sevmişim burayı. Sokaklarda hediyelik eşyalar satan yerler vardı. Hepimiz ailelerimiz için küçük hediyeler aldık. Hem de bu güzel günün anısı olacaktı bu eşyalar.

Dönüş için otobüse bindiğimizde bu güzel yere ikinci kez ne zaman geleceğimizin hesabını yapıyorduk. Yarışmaya katılıp kazandığımız için tekrar mutlu olduk. Hafızalarımıza bu güzel günü de ekleyip eve, ailelerimize geri döndük.

Evvel zaman içinde kalbur saman içinde uzak diyarların birinde bir dev yaşarmış. bu devi sadece ormandaki canlılar bilirlermiş. bir gün bu yalnızlık devin canına tak etmiş ve dev yakındaki köye inmeye karar vermiş.

Dev köye indiğinde onu gören herkes bir yana kaçışmış. Ancak bu devi duyan bilen bir adam ona şöyle seslenmiş:

-Heey! Dev adam ben senden korkmuyorum.

Dev bu adamın cesaretine hayran kalmış. Çünkü hiçbir insan onunla şimdiye kadar hiç konuşmamış. Dev, adamın kendisine arkadaş olabileceğini düşünüp onu da yanına alıp yola koyulmuş. Zaten sinsi adamın bu cesaretinin amacı da devle gitmekmiş. Çünkü bu adam devin mağarasında bir sürü altın olduğunu biliyormuş, amacı da bu altınları çalmakmış.

Dağ tepe aşır devin mağarasına vardıklarında altınların parlaklığı adamın gözünü almış. Bu adam ve dev artık birlikte yaşıyorlarmış. Adam gel zaman git zaman dev, n güvenini kazanmış. Beraber yemek yiyor, sohbet ediyor, eğleniyorlarmış tabi adam altınları çalmak için artık fırsat kolluyormuş. Çünkü devin güvenini kazanmış. Dev artık benden şüphelenmez diye düşünüyormuş.

Dev avlanmak için çıktığı bir gün adam hastalık bahanesiyle evde kalmış ve altınların bir kısmını torbaya doldurup köye götürmüş. Akşam dev döndüğünde altınların azaldığını fark etmiş ama yanılmış olabileceğini düşünerek ses çıkarmamış. Ertesi üç gün de aynı şeyler olunca dev şüphelenmiş. Ava çıkıyorum demiş ama dostunu takibe başlamış. Bir de ne görsün, dostum deyip güven duyduğu insan onun hazinesini çalıyormuş. Hemen karşısına geçmiş ve bunun nedenini sormuş. Sinsi adam da aslında işin başından beri amacının altınlar olduğunu söyleyince dev çok üzülmüş. Adama sadece köyüne geri dönmesini söylemiş ve o günden sonra ağzını bıçak açmamış. Güvenini boşa çıkaran bir dosttansa sonsuza kadar yalnız kalmayı tercih etmiş.

Eçiş ile Büçüş birbirleri ile sürekli kavga eden ama birbirlerini çok seven iki kardeşmiş. Anne ve babalarıyla birlikte mutlu mesut sürdürdükleri bir hayatları varmış.

İki kardeş bir gün evde yalnız kalmışlar. Babası ve annesi işte iken onlar da kar tatilinin keyfini çıkarıyorlarmış. Televizyon izlemekten ve oyun oynamaktan sıkılınca acıktıklarını fark etmişler. Eçiş buzdolabına doğru yönelmiş. Dolabı açınca kardeşi Büçüş'e heyecanla seslenmiş.

-Heey şuraya bak! Burada kocaman bir çikolatalı bir pasta var.

-Ne, hadi yiyelim, çok acıktık.

Eçiş ile Büçüş kocaman pastayı afiyetle yediler. Akşam annesi ve babası işten dönünce birlikte yemek hazırladılar. Ancak bizimkilerin iştahları yoktu tabi. Bir iki lokmacık alıp sofradan kalktılar. Çok geçmeden kapı zili çaldı. Gelen komşuları Aycan teyze'ydi.

-Betül sizin dolaba bizim çocuğun doğum günü pastasını koymuştuk ya canım, onu alabilir miyim?

-Tabi Aycan hemen getireyim.

Bu sözleri duyan Eçiş ile Büçüş'ün rengi attı. Meğer o pasta komşuları Esra'nın doğum günü pastasıymış. Onlar da kenarda suçlarını nasıl itiraf edeceklerini düşünürken anneleri buzdolabının kapağını açmıştı bile. Pastayı göremeyince donup kaldı. Eçiş hemen annesinin yanına koştu olanları anlattı. Annesi önce bir şey demedi çocuklara. Kapıda bekleyen komşusunun yanına gidip durumu anlattı. Ama anlatırken de çok utandı. Neyse ki komşusu anlayışlı bir insandı. Çocuklar yemek istemiş sağlık olsun, hemen gidip yenisini alayım pastane kapanmadan dedi. Eçiş ile Büçüş'ün annesi bunu kabul etmedi. Kendisi gitti pastaneye en güzel pastayı alarak komşusundan özür diledi.

Eçiş ile Büçüş yaptıklarından çok utanıyorlardı. Anneleri gidip Esra'dan özür dilemelerini istedi. Ertesi gün Esra için bir hediye de alıp gidip özür dilediler. Çikolatalı pasta da acı tatlı bir anı olarak kaldı.

Merve YİĞİT **MACERA PEŞİNDE**

Ben Peri, 14 yaşındayım; bir köpeğim var onun adı da Şekerlik. Yaz aylarında sıradan bir dondurmacıda çalışıyorum. Ailemi, okulumu ve arkadaşlarımı çok seviyorum. Ama bu sakin hayat beni sıkıyor. Hep bir macera arıyorum. Sanırım o gün aradığım şeyi bulacaktım. Şekerlik ile sahilde yürüyorduk. Birden yere kapaklanıverdim. Ayağıma takılan şey sanırım bir taşı. Toprağı biraz eşelediğimde kapı tokmağına benzer bir şey gördüm. Merakla kendime doğru çektim. Sanki masal kitabının bir sayfası duruyordu karşımda. Hiç tereddüt etmeden içeri girdim. Rengarenk ve farklı bir dünyaydı burası. Bir süre izledikten sonra elbette biraz ürktüm ve ağlamaya başladım. O sırada karşıma bir yaratık çıktı. Elinde pasta vardı. Bana seslendi:

-Hey, şişko sen bizim dünyamıza nasıl geldin? Pasta yer misin?

Artık gülmeye başlamıştım. Elindeki pastayı aldım ve yemeye başladım. Bir anda bu yaratıklar etrafımızı sarmaya başladı. Minik cücelerdi hepsi. Farklı farklı renklerdeydiler. Kimi pembe, kimi yeşil, kimi sarı... İçlerinden bir tanesi sen insan mısın, diye sordu bana. Ben cevap vermeden bana pasta veren sarı yaratık söze atladı:

-Evet, bir insan ama korkmayın. Az önce pastamızdan yedi.

Ben ne demek istediğini anlamamıştım. Tam niyetini anlamaya çalışırken vücudumda bir gariplik olduğunu hissettim.

Aman Allah'im artık ben de bir cüceydim. Cücelerin içlerinden pembe olanı bana seslendi:

-Burası miniklerin dünyası. Biz insanların bize zarar vermesinden korktuğumuz için buraya gelen insanları sihirli pastamızla minikleştiriyoruz.

Şaşırılmıştım. Ben size neden zarar vereyim ki dedim? İnsanlar hakkında okudukları kitapları gösterdiler bana hakikaten korku doluydu. Ama ben onlara gerçek dünyamızı anlattım. Minikler de bana kendi dünyalarını tanıttılar. Harika bir yerdi. Macera dolu parkları vardı. Fakat gezimiz bitince ailemi çok özlediğimi anladım. Miniklere veda ediyordum ki, buradan öyle kolay ayrılamayacağımı söylediler. Korkmuştum, hep burada kalacağımı sandım. Sarı minik dünyalarında bir ejderha olduğunu ve onun bahçesindeki güllerden birini koparıp koklarsam evime dönebileceğimi söyledi.

Miniklerle yola koyulduk. Ejderhanın bahçesi epey uzaktı. Zorlu yollardan geçerek vardık oraya. Ejderha bizi görünce sinirle sordu:

-Ne işiniz var burada?

-Merhaba ejderha, ben Peri, diyerek söze başladım ve başımdan geçenleri anlattım. Bahçesinden bir gül koparmama izin verdi.

Miniklere ve ejderhaya veda ederek gülü kopardım. Gözlerimi kapatıp kokusunu içime çektim. Gözümü açtığımda odamdaydım. Annemin sesi geliyordu:

-Merveee, hadi kızım yemek hazır.

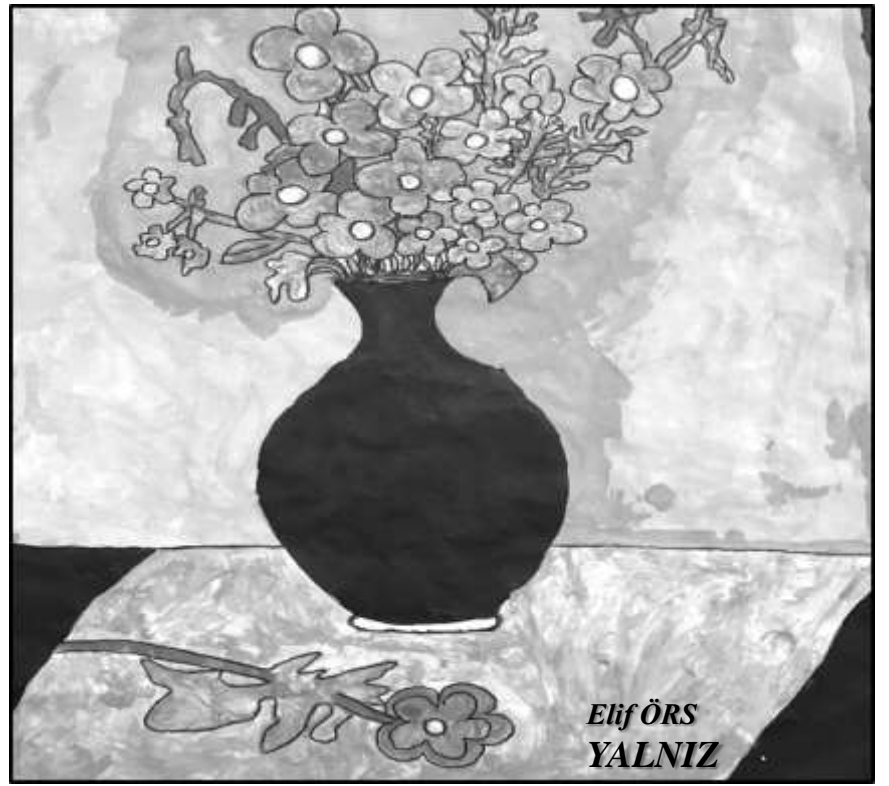
Gülü anı kutuma koyup, yüzümdeki gülümsemeyle yemeğe gittim. Ama yaşadığım maceranın tadı damağımdaydı.

Melike Sude ÖZDEMİR HAYAT

Hayat uzunca bir yoldur.
Kimi onu çok zor bulur.
İniş çıkış bol olsa da,
Elbet bir gün bir son bulur.

Bu yolculuğun kaptanı sensin,
Ağlamak, gülmek hepsi var bilirsin.
Sen nasıl görmek istersen,
Hayat sana onu versin.

Hayatında herkesi sev.
Sevgi hiç yük olmaz sana.
Sen hayata ne verirsen,
O da ayna olur sana.

Elif Nur BORAN DÖNÜŞÜM

Gregor Samsa, bir sabah bunaltıcı düşlerden uyandığında kendini dev bir böceğe dönüşmüş olarak bulur. İlk başta gördüklerinin gerçek olduğuna inanmak istemez. Anacak yatağından kalkınca inanmak zorunda kalır. O artık dev bir böcektir.

Öğretmenimiz Franz Kafka'ya ait olduğunu söylediği bu eserin giriş kısmını okuduktan sonra devamı sizin hayal gücünüze bırakıyorum çocuklar dedi. Epeyce şaşırıp zorlandım önce sonra kalemimden şu cümleler döküldü.

Gregor'un aklına ilk gelen şey tüm insanlığın böceğe dönüşmüş olmasıydı. Zorlanarak pencereye doğru yürüdü. Ama dört tane ayağı olsa da camdan bakamıyordu.

Duvarı tırmanması gerekti. Neyse ki büyük bir örümcek olduğundan iki adımda halledebildi bu işi. Hayır yanılmıştı Gregor, herkes örümcek değildi. Olan nedense ona olmuştu. Garip bir şekilde çabuk kabullendi bunu. Dışarı çıkmaya karar verdi. Acaba insanlar örümcek gözünden bakınca ne haldeydi. Evden çıkıp asansöre doğru yürüdü. Birkaç tanıdık yüz vardı asansörde. Onun geldiğini görünce bağırarak kaçıştılar. Asansör ona kalmıştı. Çok da memnundu Gregor. Apartmandan çıkıp işyerine doğru yürüdü. İş yeri hemen evinin karşısındaydı. Yolda onu fark edenler çığlık atıp birkaç adım uzaklaşıyorlardı. İş yeri girdi. Her zamanki gibi herkes ondan önce gelmiş işe gömülmüştü. Fark etmediler bu kocaman örümceği. Masasına doğru yürüdü. Hemen yanında çalışan arkadaşı onu görüp bağırды. Dışarı koştu. Kocaman bir fırça olmuş, ona vurmaya öldürmeye çalışıyordu. Başarılı hamlelerle ordan uzaklaştı. Her öğlen yemek yediği lokantaya ilerledi. O da yüz metre mesafedeydi. Lokantanın kapısından bile giremedi Gregor. Kapıdaki görevlinin onu öldürmeye niyet ettiğini görünce geri döndü. En iyisinin eve gitmek olduğunu düşündü.

Gregor eve geldiğinde hala bir şaşkınlık hissetmiyordu. İnsanlar ve hayat hakkında yine aynı şeyleri düşünüyordu. Örümcek ya da insan olması onun iç dünyasını değiştirmemişti. Ertesi güne tekrar insan olarak uyanacağını, bunun bir düş olduğunu düşünerek tekrar uykuya daldı.

Gizem DEMİRCİ YAŞASIN Ç HARFİ KARDEŞLİĞİ

Behiç Ak, yeni tanıdığım ama çok çabuk sevdiğim kıymetli yazarlarımızdan bir tanesi. 2010 yılında yayımlanan bu kitabı kitap okuma kulübümüz sayesinde tanıdım. Roman türünde yazılan bu eserin baş kahramanının adı Ali'dir. Ali'ye bir gün okul ödevi için nüfus kağıdı gerekli olur, arayıp tarasa da nüfus kâğıdını bulamaz Ali; yenisi için başvurur. Böylece şaşırtıcı bir gerçek ortaya çıkar:

Ali'nin soyadı kayıtlarda, sonuna Ç eklenip "Hoşgörüç" olarak yanlış yazılmıştır. Babası öfkeli, Ali'ye Ç harfinden pek memnundur. Tek bir harf, bambaşka biri yapacaktır onu ve işte sosyal paylaşım sitesinde de, okulda da "Bay Ç" olarak tanınmıştır bile.

Yazar bir harfin yol açtığı değişikliklerden söz ederken, sosyal medyanın bizlerde yarattığı olumsuz etkilerden de bahseder. Okurken sık sık yüzünüzde gülümsemeler oluşturacak bu kitapla bir an önce buluşmanızı tavsiye ediyorum.

BEHİÇ AK YAŞASIN Ç HARFİ KARDEŞLİĞİ!

İMTİYAZ SAHİBİ
Nusret PARLAK
GENEL YAYIN YÖNETMENİ
Zehra SANCAR

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ
Derya KIRAC
GÖRSEL DANIŞMAN
Esmâ COŞKUN
Şehriban ÜN

YAYIN KURULU
Fatmagül KAYA
Gülçin MERDAN
Müzdelife KURT

OKUL ADRES TELEFON
ÇUBUK ATATÜRK ORTAOKULU
Atatürk Mah. Alim Sok. No:21 Çubuk/ ANKARA
(0312) 837 1075